

A black and white close-up portrait of a woman with a floral headwrap. The headwrap features large, dark floral patterns on a light background. The woman's face is the central focus, with her eyes looking slightly to the left. Her expression is neutral. She is wearing a beaded necklace. The background is plain white.

JOSEP SOU

ALTRES MONS,
ALTRES MIRADES

Elena Molina

CENTRE
OVIDI
MONTLLOR
A.L.C.O.

CENTRE OVIDI MONTLLOR

JOSEP SOU

ALTRES MONS,
ALTRES MIRADES

Elena Molina

CENTRE
OVIDI
MONTLLOR
A L C O I

CENTRE OVIDI MONTLLOR

ARTS PLÀSTIQUES / CONSELL ASSESSOR:

A. Alberola	M. Conca	M. Navarro
E. Balaguer	C. Cortés	S. Pastor
A. Beneito	C. Dalfó	C. Perelló
S. Bofill	D. Giralt	J. Sou
M. Boix	M. Guillem	J. Tormo
J. Botella	R. Juan	F. Ventura
N. Cadenes	C. Jorques	F. Verdú
R. de la Calle	V. Luna	V.M. Vidal
J. Castejón	J. Maluquer	S. Vilaplana
F. Castro	X. Montllor	M. Zingraff

DIRECCIÓ:

Antoni Miró

Autor: Antoni Miró

Títol: Fare vacances 2012

Tècnica: Corten 500x240x42

Lloc: Passeig Ovidi Montllor, Alcoi

Col·labora i Patrocina:

AJUNTAMENT D'ALCOI

ACCIÓ CULTURAL
DEL PAÍS VALENCIÀ

© AMB-DISENY
© CENTRE OVIDI MONTLLOR
© DELS AUTORS

EDITA: AJUNTAMENT D'ALCOI
CORRECCIÓ: GABINET DE NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA D'ALCOI

MAQUETACIÓ:
AMB i Joan PS
per a Digital[...]Gràfic

ELS AUTORS CEDEIXEN VOLUNTARIAMENT ELS DRETS DE REPRODUCCIÓ

Altres mons, altres mirades... el viatge d'Elena Molina

*«Quan els ulls veuen allò que mai han vist,
el cor sent el que mai ha sentit»*

B. Gracián

Bona part de l'èpica dels antics cavallers rau en l'experiència de la meravella. La lluita, l'amor, la compassió pels desheretats i exclosos d'un món tan imperfecte, l'aventura en estat pur, el gust pel risc o també per la defensa de les causes nobles que alimenten el bastiment d'humanitat, són algunes de les coordenades que dirigeixen els passos d'aquells esforçats campions de la història, o inclús de la literatura que hem après en llargues estones de lectura amatent i joiosa. I el viatge passa a ser un personatge central dins l'essència dels llibres inveterats. El viatge s'entén com transsumpte de la vida; com a metàfora del fluid corrent en la història dels éssers vius. El trajecte, efectivament, esdevé símbol i reflexió al temps, necessitat i deler alhora, circumstància inconcreta i nord que il·lumina la vocació d'absolut: abraçar, a la fi, la immensitat de l'univers especular dins l'ànima de la llum.

Elena Molina viatja, però fonamentada en una plural concordança: la de la viatgera que recorre llunyanes geografies, i abraçada a la càmera fotogràfica, per una banda, i aquella que al temps viu la necessitat de l'ignot que dimana de la seua essencialitat com a ésser humà. És a dir, Elena Molina també és viatgera solcant les regions il·limitades del seu propi món interior.

Així, el seu art fotogràfic és el resultat de mirar, però també de veure. És la concurrència d'una doble exigència: aprehendre la magnitud inexhaurible en l'esguard de les persones però també entendre que potser la mirada neix a la vora del seu sí, de la seua empàtica condició filantròpica. Però no obstant açò, hi ha resultats meravellosament creatius, retrats que van molt més enllà de la instantània, captures totes de la intimitat...espai on s'alliberen els sentiments que no exerceixen condicions ni traves.

Elena Molina és artista. I es complau de ser-ho perquè així transmet i comparteix el seu món propi, tot irradiant l'aporètica fotogràfica nodrida de llibertat i de joia...o l'encant que discorre des de l'ull miraculós fixat a l'objectiu, fins l'encontre amb el patrimoni de la nostra il·lusió d'observadors.

I ens atreviríem a dir que l'artista, sobretot, recorre amples i llunyanes estances d'aquest món amb la idea ferma de contar històries. Utilitza la fotografia com aquell que maneja un bolígraf per dir, ara amb imatges, l'endins profund de la seua passió. Però tot és veritat ací. Tot és plausible en aquest viatge incessant. Elena Molina s'enamora del paisatge humà i ens transmet la qualitat aventurada dels seus personatges. L'artista viu allò que observa i conta. La fotografia il·lumina, des de l'endins, amb la poderosa arma de la veïna voluntat. La sensibilitat de l'autora resta molt allunyada del documentalisme car allò que veritablement importa és el tast de la fragilitat, la fragància de la terra lliure, el conreu manifest de l'esperança a la conca versàtil de les arrugues en la pell de la cara, o de les mans, d'una dona que mira cap a l'horitzó. I si pogués ser, també arrelar un instant al mateix iris de les persones per satisfer la necessitat de conèixer el més íntim i incardinat al sentiment humà. Així, però, la mitjana distància incorpora coneixement, doncs l'obertura de l'espai incorpora la visió dels ressorts on conviuen els elements nutrients de la vida.

Cal imaginar un món de versos escrits per a l'èpica monorima. Cal pensar en hemistiquis ajustats a la cadena compositiva. Cal reviuire les icones permanents en l'angle correcte de la història nostrada. Però és ben necessari escoltar cada imatge quan neix, sense plors dramàtics, de la càmera d'una artista com Elena Molina. Segurament la carícia de l'esguard fecunda la vocació d'anunciar la complicitat de la màgia creativa. I encara més, si aquesta s'escola pels badalls de la intimitat, o del voler.

I en aquesta exposició, 49 obres la conformen, podem visitar, com ja ho feu Elena Molina al seu dia, països com Sudan del Sud, Nigèria, El Txad, Camerun o Guinea-Bissau. La vida quotidiana en aquests pobles del món és ben present, com ho és la pregona mirada de la gent. Retrats, però també l'entorn, s'eleva per sobre de les ferides de la terra en la dinàmica de la complicitat. Realitats que palesen la força identitària del gènere humà: tan distints, però tan iguals alhora. La commoció d'un viatge joïós a les profunditats d'una tan especial i particular manera d'esguardar. L'artista, amb la mestria de la senzillesa ofereix, mitjançant la fotografia, la calma subtil del temps, quan aquest resta suspès de la celstia de les hores interminables.

Tornar a casa després de collir escopinyes, Guinea Bissau (60x40, impressió sobre alumini)

Als carrers de Kapoeta, Sudan del Sud (60x40 impressió sobre alumini)

Agafant escopinyes, Guinea Bissau (60x40, impressió sobre alumini)

Descansant i divertint-se també una mica, Guinea Bissau (40x40, impressió sobre alumini)

Dones de l'ètnia Buduma En un poblat del desert Borkou, al Sahel txadià

La meva admiració per la dona africana no sap de límits, creix i creix com més m'hi acosto. Visitem aquest poblat, habitat aparentment només per dones i infants; els homes van partir a la recerca de pastura per al bestiar ja que, el que antany va ser un poblat portuari enganxat al llac Tchad, s'ha convertit ara en una terra àrida, gairebé sense vegetació. El llac Tchad es redueix amb el pas dels anys, ens preguntem si no seguirà els passos del mar d'Aral.

No obstant, malgrat totes les vicissituds, les dones segueixen rient a la vida, com en una dansa, les seves colorides teles onejen el vent, el seu esperit de comunitat, les seves rialles, les seves mirades còmplices delaten la seva ferma convicció de seguir endavant, de no rendir-se mai.

Pous d'aigua al Sahel txadià

En aquesta plana tòrrida, calcinada per un sol implacable i un vent que rugeix fins a l'extenuació, van decidir viure els tubus. D'això fa tant de temps, que ja ningú no recorda. Aquí construeixen les seves barraques, una estructura voltada de troncs que s'entremesclen i cobreixen amb diverses teles i estors, i aquí, en aquests pous que constitueixen la seva principal font de riquesa, arriben a abastir-se del tresor més preuat: l'aigua.

Són moments de trobades, de pactes, d'intercanvis... Un temps per compartir que els fa còmplices i renova la determinació de seguir endavant en aquest lloc d'exultant bellesa. Quan l'aigua s'esgoti i escassegin les pastures, els guardians del desert recolliran els seus estris i seguiran el camí nòmada a la recerca de terres més fèrtils.

Al voltant d'un pou al desert de Borkou, Tchad - Txad pous d'aigua (40x40, tauler fotogràfic)

Activitat al voltant del pou al desert de Borkou, Tchad - Txad pous d'aigua (90x60, impressió sobre alumini)

Activitat al voltant del pou al desert de Borkou, Tchad - Txad pous d'aigua (90x60, impressió sobre alumini)

Activitat al voltant del pou al desert de Borkou, Tchad - Txad pous d'aigua (90x60, tauler fotogràfic)

Al voltant d'un pou al desert de Borkou, Tchad - Txad pous d'aigua (60x40, impressió sobre alumini)

Dones Buduma en un poble del desert de Borkou, Tchad - Txad pous d'aigua (75x50, impressió sobre metacrilat)

Nigèria, país d'emperadors, reis, prínceps i emirs

També de divinitats com la del tro i el llamp,
sense oblidar bruixots, sacerdotesses i
curanderes, bufons i màscares

A les portes del palau de l'Emir Babakari III, presenciem un dels ritus més ancestrals de la tribu Gwari. Vaig tenir la impressió de tornar a l'edat mitjana, convivint amb un poble que es prostra davant dels seus monarques, els seus "benefactors" els quals, com antany, segueixen tenint el control de la vida de milions i milions de vassalls. El poble viu asfixiat i no pot sinó sotmetre's als seus amos. No obstant, a la capa freàtica del subsol, segueix viva i latent la seva saviesa ancestral que xamans i sacerdotesses, alimenten amb les seves pocions, cants i el so embriagador de tambors i trompetes que connecten amb el més enllà.

Els esperits es manifesten i prenen possessió de cossos, de vegades seminus, que dansen i es recargolen com si es tractés del més profund exorcisme. La visió ens embriaga, l'èxtasi envaeix els nostres cors. La simbiosi és total i abasta tots i cadascun dels éssers animats i inanimats que hi habiten. La Vida es mostra amb una força aclaparadora aconseguint un deliri genuí on es constata la total rendició a allò inexorable.

Nigèria és un dels països més superpoblats del planeta, considerat avui dia com a emergent, a causa de l'explotació dels pous petrolífers i les grans reserves d'estany, or i carbó, sense oblidar que alberga el bosc de manglars més gran d'Àfrica, però paradoxalment, també és un dels països amb més desigualtat social. Malgrat això, la mirada del poble nigerià és dolça, afable, la brillantor a la mirada dels més petits, aquells que ja no ho són i fins i tot a l'iris dels més ancians -els que no saben la seva edat doncs el pas del temps va esborrar la memòria del seu naixement- brilla tan intensament, que fins i tot podria encegar.

Als carrers d'Oshogbo, Nigeria (30x40, impressió sobre alumini)

Als carrers d'Oshogbo, Nigeria (30x40, impressió sobre alumini)

Cerimònia Boori, a l'emirat de Minna, Nigèria (60x40, impressió sobre alumini)

Feliços i exhausts després de la cerimònia, Nigèria (40x40, impressió sobre alumini)

La mirada del nen, sempre sincera, transparent, genuïna, Nigèria (30x40, impressió sobre alumini)

Mirades de desolació, Nigèria (30x40, impressió sobre alumini)

Noies joves a punt per casar-se, Nigèria (40x40, impressió sobre alumini)

Sacerdotessa de l'ètnia Gwari, a l'emirat de Minna, Nigèria (40x40, impressió sobre alumini)

Posant moments després de la cerimònia boori, Nigèria (90x60, tauler fotogràfic)

Rituals de l'ètnia Gwari, a l'emirat de Minna, Nigèria (90x60, impressió sobre alumini)

Rituals de l'ètnia Gwari, a l'emirat de Minna, Nigèria (90x60, impressió sobre alumini)

Mundari, els pastors nòmades del gran Nil Blanc

Amb aquestes imatges voldria retre un homenatge a aquest poble que perpetua el llegat dels seus avantpassats, mantenint inalterable la unió amb la Natura i els animals. Un poble que dorm a la vora del Nil Blanc, sota la gran volta del cel.
Que els estels vetllin els seus somnis!

Som al campament Toch Manga, un de tants que el poble "mundari" ha establert a la vora del Nil Blanc; en aquesta ocasió, a prop de Yuba, capital del Sudan del Sud. L'alba i el crepuscle són fascinants, perfilant-se la més bella i icònica estampa, composta per centenars de banyes emergint entre el fum de les fogueres.

Tot i això, des del principi, el que més crida la meua atenció són els nens. En veure'ls, tinc la convicció que només poden pertànyer al seu propi univers, un univers únic. Cossos diminuts que serpentegen arrossegant la pols i la terra amb els seus moviments, unes vegades somnolents, altres enèrgics fins a gairebé compulsius.

Ser nen en un campament mundari és sinònim a treballar infatigablement des de l'alba fins al vespre. Des de la seva més tendra edat, participen activament en la cura del bestiar. Una de les seves tasques és recollir els excrements per amuntegar-los i cremar-los en grans fogueres que mantenen permanentment enceses. Amb les cendres, fan massatges per totes les parts del bestiar, protegint-los així de qualsevol picada, evitant la malària. Alhora, cobriran de cendra els seus propis cossos.

Es parla d'una simbiosi perfecta entre l'home i el seu bestiar, una fusió gairebé mística, amb un grau d'intimitat insòlit en la raça humana. Tan aviat com les primeres llums de l'alba comencen a despuntar, els nens munyen les vaques, sacien la gana i la set bevent directament de les mamelles, fins i tot competint amb els vedells nounats. Per a la seva higiene personal, utilitzen l'orina de les bèsties. Veig com un nen estimula una vaca insufflant aire a la seva vagina per augmentar la producció de llet. Al final, li acaricia el llom i li prodiga tota mena de carícies; són gestos de mutu agraïment, una comunió entre tots dos mai presenciada per mi fins aquell instant.

Alimentació compartida, Sudan del Sud (60x40, impressió sobre alumini)

Els sempre presents Kalashnikovs, Sudan del Sud (60x40, impressió sobre alumini)

Despertar-se amb música, en un campament mundari, Sudan del Sud (60x40, impressió sobre alumini)

Dona laarim fumant la seva pipa llarga, a l'Equatòria oriental, Sudan del Sud (60x40, impressió sobre alumini)

Pastor nòmada del Nil Blanc, Sudan del Sud (60x40, impressió sobre alumini)

Nen laarim, a l'Equatòria oriental, Sudan del Sud
(60x40, impressió sobre alumini)

Pregant, Sudan del Sud
(60x40, impressió sobre alumini)

Nens mundaris, els pastors nòmades del Nil Blanc, Sudan del Sud (60x40, impressió sobre alumini)

Posta de sol en un campament mundari, Sudan del Sud (60x40, impressió sobre alumini)

Primer els tambors, a poc a poc les tènues llums de l'alba, Sudan del Sud (90x60, impressió sobre alumini)

Últimes hores del dia en un campament mundari, Sudan del Sud (90x60, impressió sobre alumini)

La tribu del futur, Txad camp de refugiats (60x40, impressió sobre alumini)

CAMPAMENT DE REFUGIATS NIERGUI

Pertanyen a l'ètnia Mbororo, també coneguts com a Fulani. Aquí van arribar de la República Centre Africana, fugint de la guerra que devastava i, encara avui, segueix arrasant el seu país. El seu esperit és nòmada, però els Senyors de la Guerra es van apoderar del seu bestiar, desposseint-los així, no només de la seva principal font de riquesa, sinó també de la seva identitat. Es van establir al campament Niergui, a prop de Mongo, al Txad, però passen els anys i, el que pretenia ser una situació provisòria, s'ha convertit en una vida sense esperança, un futur incert en un camp més de refugiats.

Tot i això, tenim el privilegi d'escoltar els ritmes de la música que emula el festival Gerewol. I així, oblidant la seva condició d'exiliats, un dia qualsevol a l'alba, comencen a maquillar-se, a vestir-se sense escatimar avaloris, doncs... tot serveix, tot resplendeix amb els primers raigs de llum i quan el sol arriba al seu zenit, grans i petits inicien una dansa hipnotitzant al so de cants i el repicar de tambors.

Anziana della tribù Mbororo, Txad camp de refugiats (30x40, impressió sobre alumini)

Adolescent fulani al camp de refugiats de Niergui, Txad camp de refugiats (30x40, impressió sobre alumini)

Al camp de refugiats de Niergui, Txad camp de refugiats (60x40, impressió sobre alumini)

Preparats per al Gerewol al camp de refugiats de Niergui, Txad camp de refugiats (30x40, impressió sobre alumini)

Anziana della tribù Mbororo
Txad camp de refugiats
(30x40, impressió sobre alumini)

Desafiant la vida al camp de refugiats de Niergui
Txad camp de refugiats
(30x40, impressió sobre alumini)

El Gerewol, camp de refugiats de Niergui
Txad camp de refugiats
(60x40, impressió sobre alumini)

Home fulani al camp de refugiats de Niergui
Txad camp de refugiats
(30x40, impressió sobre alumini)

Noia fulani al camp de refugiats de Niergui, Txad camp de refugiats (30x40, impressió sobre alumini)

Camerun, l'incommensurable tresor de la diversitat

Aquí al Camerun, des del més profund de la selva tropical centre africana, travessant l'altiplà d'Adamawa per culminar amb l'ascens a les muntanyes remotes Vokre, vaig conviure amb petites minories ètniques que lluiten per preservar la cultura dels seus ancestres, enarborant la bandera que els atorga el dret a la llibertat.

Quin privilegi escoltar com els cants dels pigmeus baka s'afusinaven amb els propis de la natura i el batec dels nostres cors! Sons guturals, harmònics que ens van transportar a una altra dimensió, a aquell lloc primigeni on només els àngels van habitar en un temps sense temps. En una clariana de la selva, construeixen les seves petites cabanes totalment mimitzades amb l'entorn, s'alimenten de la caça i també de la recol·lecció de nyams silvestres, plantes i escorces medicinals. Fins que un dia, els més ancians detecten que han de marxar per permetre que la pròpia selva es regeneri, per no fer-la malbé i així ho comuniquen a la resta del clan, recullen les seves poques pertinences i amb molt agraïment per tot el rebut caminen descalços cap a un altre lloc .

Quin privilegi també presenciar els ritus animistes de l'ètnia dupa al nord del Camerun! A les fèrtils muntanyes, hi construeixen petits poblats de cases i graners circulars d'argila, decorats amb relleus exquisits. Allí viuen de l'agricultura de subsistència, la qual combinen amb una mica de ramaderia, caça i recol·lecció. Homes que es vesteixen amb teles rudimentàries que ells mateixos teixeixen, dones i nens que amb prou feines cobreixen les parts íntimes amb fulles d'acàcia. Un poble que, sense tenir res, ho té tot.

No voldria deixar d'esmentar els fulanis, ni tampoc els Dowayo, ni els Mbum. Entre tots ells vaig sentir una pau profunda, vaig ser part del clan, de la Unitat que preval a la individualitat. Vaig entendre que la diversitat no divideix mai els pobles sinó que suma riquesa, fecunda dignitat, ens fa sentir lliures, purs.

Cerimònia de comiat en un poble dupa, al nord del Camerun, Camerun (90x60, tauler fotogràfic)

Cerimònia en un poble Dowayo, al nord del Camerun, Camerun (90x60, tauler fotogràfic)

Els últims clans de pigmeus baka, Camerun (90x60, tauler fotogràfic)

Dona dupá a la porta de la seva cabana
Camerun (60x40, impressió sobre alumini)

Nen petit de l'ètnia dupá al nord del Camerun
Camerun (60x40, impressió sobre alumini)

Música dels últims clans de pigmeus baka, Camerun (90x60, tauler fotogràfic)

Sempre protegida, Camerun (60x40, impressió sobre alumini)

ELENA MOLINA

La seva passió pels viatges va començar sent molt jove, però ha estat fa relativament poc temps quan va poder entendre el perquè i el que hi havia al darrere. En les seves pròpies paraules *“Quan viatjo, em sento lliure; la majoria de les barreres simplement s'esvaeixen. Aquesta sensació de llibertat omple tot el meu ésser, és el sentiment de no pertànyer a res ni a ningú, viatjant, em sento a casa, sense importar on sigui, sense importar amb qui estigui”*.

La passió per viatjar la va portar a la fotografia i, d'alguna manera, també a l'escriptura, per poder expressar aquestes experiències viscudes en profunditat, completament oberta i amb total honestedat, sense tabús. Des de llavors viatja sempre amb la càmera, buscant aquests moments per perdre's entre la multitud, per vagar sola per llocs desconeguts, aturant-se, només de tant en tant, per escoltar els batecs del seu cor. Es veu reflectida en la mirada de l'altre, veient, que la vida de cadascú no és sinó un calidoscopi on tot té el seu temps i lloc.

A l'inici de la seva pàgina web, apareixen les paraules següents: Rutes. Mirades furtives. Abismes. Batecs silenciosos. Mirades còmplices. Passos, passos, passos...

Així és com es descriu a si mateixa, aquesta és la seva cerca. Caminar per senders que li permetin entendre que tots som iguals, sense importar la genètica, la història, els costums i tradicions a què tan sovint ens aferrem, ja que en el fons del seu cor sent que tots pertanyem al Tot, a la Unitat.

Ja fa més de 40 anys que viu a Barcelona, però va néixer a Alcoi on va estudiar a l'escola de Belles Arts primer i a la d'Arts i Oficis després, així que aquí, a Alcoi, és on sent que es va gestar la seva passió pel Art que l'ha acompanyat i hi vibra en tots els moments de la seva vida.

A través de la pàgina web <https://www.elena-molina.com/> trobarem imatges, articles, llibres i vídeos, que ens permetran seguir la seva trajectòria.

PUBLICACIONS DEL CENTRE OVIDI MONTLLOR

- 2002 1. ANTONI MIRÓ. Sota l'asfalt està la platja. (o el Molinar)
- 2003 2. CHO SANG-HYUN. L'inexpressionisme (Itinerant 2003-2004)
3. JORDI VILA. El soroll de món.
4. MÓN D'ANTONI MIRÓ. (Itinerant 2003-2004)
5. DE PAPER. Col·lectiva. (Itinerant 2003-2004)
6. SENTO MASIÀ. Renascentisme (Itinerant 2003-2004)
7. EUSEBI SEMPÈRE. Serigrafies. (Itinerant 2003-2004)
- 2004 8. JOAN PERIS. Textures de temps.
9. L'OVIDI CANTANT. Imatges i texts.
10. ROC CANDELA. De dalt a baix.
11. BRUNO RINALDI. Les arrels d'Europa. (Itinerant)
12. ALCOIANS I NO. Col·lectiva.
13. ART DELS 70. Col·lectiva. (Itinerant 2004-2005)
- 2005 14. RAMÓN PÉREZ CARRIÓ. Paisatges de la Bretanya.
15. ANTONI MIRÓ. A l'Ovidi. (Itinerant)
16. AL VOLTANT DE L'OVIDI. Col·lectiva.
17. IMATGES DE L'OVIDI. Col·lectiva.
18. LLUIS SANUS. Anatomies i nova taumàquia.
19. JOLANTA STUDZINSKA. Alcoi-Lublin.
20. L'AIGUAFORT. Col·lectiva. (Itinerant)
- 2006 21. DES DE L'HAVANA. Rafael Acosta i Alberto Sauri.
22. RAFAEL AMORÓS. Ser pensar fer conviure.
23. DAVID PASTOR. Hores i menuts.
24. PEP CANTÓ. Pintures d'un hivern obscur.
25. JOAN MIRÓ. Femmes.
26. EDUARD CORBÍ. L'altre jo L'altre Alcoi.
27. RAFAEL ARMENGOL. La Cambra degli Sposi.
- 2007 28. ENRIC M. PIERA. De la terra ignota, a la terra perduda.
29. ALEXANDRE SOLER. Somnis i malsons.
30. RAMON MOLINA. Finestres.
31. JOSEP GRAU GARRIGA. Dibuixar (Itinerant).
32. AURELIA MASANET. De lleugers paisatges dormits en l'aire.
33. BEATRIZ RICO. Cares i Creus.
34. MÓNICA JOVER CALVO. Paisatges en la memòria.
- 2008 35. NÚRIA FUSTER. Appomattox.
36. VANESSA PALACIOS I PASCUAL. Des de la intimitat.
37. MILA GÓMEZ I VITORIA. Joies del S. XX i XXI.
38. JOLANTA STUDZINSKA. Ciutats.
39. EDUARD. Xelo, a la memòria.
40. LASTRES. La pel·lícula del temps.
41. Ma LLUÍSA PÉREZ. Des de la melangia de la memòria.
- 2009 2009 42. ARCADI BLASCO. Innovador de l'art i la tècnica ceràmica.
43. JOSEP SOU. El bosc de les paraules.
44. XAVIER PÉREZ VAQUER. Darrers Retrats.
45. XIMO CANET. Safà, canyella... diàlegs íntims amb les espècies.
46. JOAN BENNÀSSAR. Camí de llenaire.
- 2010 47. CHO SANG-HYUN Pintures-Monotips.
48. XAVI CARBONELL. My son can do it, too.
49. GERARD GIMONA. Antologia personal.
50. MIQUEL MARTÍ I POL I ANTONI MIRÓ. Mirades creuades.
51. MATEU GAMON. L'instant de la llum.
52. TOT RECORDANT VICENT MOYA. Homenatge.
- 2011 53. JAUME ROCAMORA. Encast determinant.
54. ANGELA MALYSHEVA / FRANCESC PIERA. Caleidoscopi.
55. HANAMARO CHAKI. La cançó d'un somni.
56. JORDI VILA LLÀCER. Infinitud.
57. FERRAN GISBERT CARBONELL. Hores.
58. JUST CUADRADO. En la memòria (homenatge).
- 2012 59. CRISTINA ESCAPE. L'essencial és invisible.
60. OVIDI 70 ANYS. Antoni Miró.
61. D. MILLÀN. Art Variat.
- 2013 62. ANTONI MIRÓ. Transeïnts.
63. WENCES RAMBLA. Paisatges de la Ment.
64. ORFEU I PARIS. Ànimes perdudes.
- 2014 65. VANESSA PALACIOS. Mirades.
66. DAVID PASTOR. Vermell 24.
67. RUBÉN FRESNEDA. Alfanumèrics
68. TINO PLA. Nus
- 2015 69. ART JOVE ALCOIÀ. Generació XXI (Homenatge a Ovidi).
70. Ma LLUÍSA PÉREZ I DÍDAC BARQUERO. Mirades.
71. DORI CANTÓ. La bellesa i la vellesa.
72. NEUS BOU. Construcció de la identitat.
73. EDUARD CORBÍ. L'espai del silenci.
- 2016 74. VERÒNICA LORENZO. L'altre mirada.
75. L'OVIDIPOPULAR. 20 Aniversari. Antoni Miró.
76. XIMO CANET. Els colors de les paraules.
77. XAVIER MOLLÀ. Ètèria.
78. CARTELLS TRACTAT D'ALMISRÀ. Col·lectiva.
79. PAU SELLÉS ALÓS. Idea de paisatge.
- 2017 80. A. MONER/S. CARRATALÀ. Els cossos agredits.
81. JORDI VILA. Extracció.
82. JUANI RUZ. Instants.
83. RODOLFO TORRES. Un home que fa en el Sud.
84. METÀFORA. Encenalls de Poesia Visual.
- 2018 85. LLUÍSSA FUSTER. Trajectòria artística.
86. PETER BURKE. Un món únic.
87. MAURE PASTOR. Construccions humanes.
88. MIQUEL NAVARRO. Dibuixos.
89. LLIBRES OBJECTE. Eines d'Art.
- 2019 90. INTANGIBLES. Col·lectiva.
91. INVISIBLES. Grup Mètrics.
92. EDUARDO MIER. Mareja negra.
93. MARIA PENALVA. Brujas & Furias.
94. ISABEL JOVER. Oblidades per la Història.
- 2020 95. OVIDI MONTLLOR. Perquè vull.
96. SHUZO AZUCHI GULLIVER. Jo també sóc quàntic.
97. COL·LECTIU URUGUAI. Estenedors/Tendales.
- 2021 98. MARIA JOSEP ZANON. Anatomia d'un lloc.
99. HETERODÒXIA. Col·lectiva.
100. SOM ARTISTES. Elena Navarro.
101. RAQUEL PUERTA VARÓ. Percepcions.
102. SUSANNA ALEMANY. Bucle atemporal.
- 2022 103. L'INSOLIT. Col·lectiva.
104. XAVI VAQUER. Fils de sang.
105. ALBA MIRÓ. Nus i Nucs.
106. (NO) ÈS FÀCIL PARLAR DE GÈNERE. Col·lectiva.
107. JOSEP MARIA GORT. Cosmogonia.
- 2023 108. JOAN CASTEJÓN. Dibuixos.
109. ARDEVINEZ. Fusta i color.
110. ELENA MOLINA. Altres móns, altres mirades.

**CENTRE
OVIDI
MONTLLOR**
CASAL JACME
DE L'ALCOI-COMENY

A L C O I

**CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ**
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT DE VALÈNCIA
AGENCIAMENT D'ALCOI
AGENCIAMENT D'OTOS

 GENERALITAT
VALENCIANA

ALTRES MONS, ALTRES MIRADES

Elena Molina

Alcoi, 30 Maig - 28 Juliol 2023

COL·LABORA I PATROCINA:

AJUNTAMENT D'ALCOI

ACCIÓ CULTURAL
DEL PAÍS VALENCIÀ

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT

AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTOS

GENERALITAT
VALENCIANA